

staa, at Barnet har Krav paa Beskyttelse.

Man vedtog da først Udvalgets Resolution og bagefter Mme Pognons om en Hjelpekasse.

Den sidste Resolution gjaldt politisk Stemmeret. Man var enig om, at der var langt frem til Opnaaelsen heraf. Enkelte tog derfor Ordet for, at man i Frankrig ligesom i England først skulde tilstræbe kommunale Rettigheder. Men M. Viviani, som ellers bestandig havde anbefalet Kongressen at holde sig til hvad man kunde vente at faa Øre for i Parlamentet, forlod her dette Standpunkt og opfordrede til intet at slaa af paa sine Fordringer. Han bad Forsamlingen underskrive en Adresse, som han vilde bringe ind i Parlamentet.

Til Slutning anbefalede Mme. Pognon Dannelsen af et nationalt Raad i Tilslutning til det internationale Kvinderaad. Der var i Frankrig 3 Grupper af Kvindesagsvenner: Katolikkerne, som havde holdt deres Kongres allerførst, de Damer, som havde sammenkaldt Junikongressen og endelig de her forsamlede. Man var kommen overens om, at hver af disse Kredse skulde vælge 3 Repræsentanter, som skulde danne Kernen i det nationale Raad.

Efter nogen Modstand (af Mme Vincent) bemyndigede man Kongressens Bestyrelse til at vælge de 3 Repræsentanter.

Efter at man havde hyldet Mme Clemence Kogu (den gamle Lærde og nybagte Ridder af Æreslegionen), fik endelig de faa udenlandske Repræsentanter Ordet for korte Bemærkninger, i det man gjorde Undskyldning for, at Tiden ikke tillod at høre de af dem tilmeldte Foredrag, der senere vilde blive offentliggjorte. Man havde foretrukket — vistnok med Rette — at bruge Tiden til Forhandling.

Enkelte Forslag havde Udlændinge i Løbet af de 4 Dage sat frem. Saaledes vilde en russisk Dame, at Kvinderne skulde danne en international Bank for at komme ud over deres økonomiske Afhængighed. En foreslog, at Frue og Frøkener skulde føre samme Titel, en anden, at gifte Kvinder skulde beholde deres Navn. Nogen Forhandling rejstes ikke om disse Forslag.

Efter Kongressens Slutning samledes man til et Fællesmaaltid, hvor den ene glimrende Tale fulgte efter den anden. Mme Durand meddelte her, at det ikke var hende, men en anonym Dame, som havde bekostet 31 Lærerinders Rejse og Ophold i Paris under Kongressen. Samme Dame havde efter at have læst Kongressens Forhandlinger tilstillet hende 2000 fr. til Fordeling mellem 4 Fagforeninger, som var knyttede til Bladet La Fronde.

Dr. Aars fra Kristiania bragte ved denne Lejlighed en Tak til Kongressens Bestyrelse paa hele Skandinavien Vegne og afsluttede Talernes Række med en Skaal for Frankrig.

Mens de fleste franske Blade til at begynde med havde anerkendt Kongressens værdige Holdning, fandt

Mme Durand det dog fornødent at gøre Front baade mod de klerikale og socialistiske Blade, som hun paa sin Side beskyldte Bestyrelsen for Partiskhed. Hun for sit Vedkommende havde kun eet Maal i Sigte: Kvindesagens Fremgang og Udvikling; hun havde søgt og vilde fremdeles søge sine Forbundsfæller i alle Lejre. Hun vidste, at man kunde regne paa Kirkens Hjælp imod Undtagelseslove for Kvinder og andre Reformere, derimod ikke naar det gjaldt Fællesundervisning og meget andet af det, man vilde have frem. Ligeledes, at Socialismen vilde støtte Kvindernes politiske Stemmeret, men ikke gaa med dem til Ordningen af Familien. De mente, at om Børnene ikke kunde fortjene noget, saa skulde de i hvert Fald heller ikke koste Forældrene noget. Men selv om de mest yderlig gaaende Partier ikke var tilfreds med Fremskridtskvinderne, saa troede hun dog, at Retfærdighedssansen tilsidst maatte aabne de ledende Mænds Øjne for, at det, Kvinderne vilde, kun kunde være til Gavn for hele Samfundet.

Indland og Udland.

Norge.

En gift Lærerinde ved Kommuneskolen i Stavanger fik i Aar 1897 sin Afsked af Skolebestyrelsen, da hun for anden Gang anmodede om Barselferie. Hun gik da til Domstolen og forlangte en Skadeserstatning, men tabte. Sagen er af stor principiel Betydning, og af den Grund agter Lærerinden at appellere Dommen.

For første Gang har en Kvinde faaet Ansættelse ved Kristiania Universitet, idet Frk. Kristina Bonnevie er udnævnt til Konservator ved det zootomiske Musæum.

Holland.

I dette Land hæver sig advarende Stemmer imod Cykling af Kvinder: „Cyklen vil kun lokke den lille Pige fra hendes Dukker og den gifte Kvinde fra hendes Pligter.“ Kvindebladet *de Vrouw* bemærker hertil, at de Teselskaber, der nu betragtes som overmaade kvindelige, netop har den Egenkab at lokke Konen fra Hjemmet, uden at Godtfolk dog løber Storm imod dem.

Frankrig.

Af en Beretning for den højere Pigeskole ses det, at der i de sidste 20 Aar af Staten er bleven oprettet 40 Lyceer og 28 Collèges. De fleste franske Pigebørn bliver dog opdragne i Klostre. I Aar 1789 fandtes i Frankrig 37,000 Nonner, 1878 var deres Antal vokset til 127,000, og i Følge Folketællingen af 1899 er det steget til 150,000!

Ungarn.

Frk. Erika Paulas fra Bistritz i Siebenbürgen aflagde forleden Aar i Buda-Pest Eksamensprøve som Arkitekt. For kort Tid siden gik hun af med Sejren ved en Konkurrence om en Hospitalsbygning i Mediasch, og i disse Dage er der kommen Efterretning om, at hun til Trods for en meget hæftig Konkurrence, er bleven til-

kendt første Præmie for Tegningen til Statens Forstdirektionspalads i Bistritz.

Kapstaden.

Den 9. Juli fandt i Kapstaden et Kvindemøde Sted for at protestere imod Anneksjonen af de sydafrikanske Republikker. Fru Koopmann aflagde en Beretning, der viste, at de sydafrikanske Kvinder, lige ved de første Krigsrygter, havde gjort Forsøg paa at tilstille Dronningen af England Olive Schreiners gribende Opraab. Man fik dog til Svar, at „i Følge en bestemt Regel kan alle Publikationer over politiske Statsspørgsmaal kun foredrages Dronningen af hendes ansvarlige Minister.“

Efter dette mislykkede Forsøg satte man en Petition i Gang, der fik 16,750 Underskrifter. Efter mange Vanskeligheder opnaaede man, at Mr. Chamberlain virkelig forelagde den for Dronningen, men noget Svar fik man aldrig.

England.

Miss Jane Harrison er udnævnt til Professor i klassisk Arkæologi ved Newnham College i Cambridge.

Italien.

Signora Lydia Poët er Dr. jur., men som Kvinde er det blevet hende nægtet at føre Sager for Retten i Italien. Hun optraadte i Kriminalkongressen i Brüssel med en Redegørelse for de Grundsatninger, der bør følges ved den internationale Udlevering af Forbrydere.

Amerika.

I Milwaukee Wisconsin kan man paa Døren af et Sagførerkontor læse følgende:

Kate Pier.
Kate H. Pier.
Caroline H. Pier.
Harriet H. Pier.
Sagførere.

Den første af disse Damer, der er Enke, og hendes 3 vel lærte unge Døtre er alle højt ansete for deres Forretningsdygtighed; to af dem er ansatte ved Højesteret.

Rosenvængets Privatskole. Rosenvængets Aal 18.

Forleden Torsdag holdt Hr. Rigsdagsstenograf Worms et Foredrag om Stenografi med særligt Hensyn til unge Pigers Uddannelse i og Anvendelse til Stenografering.

Næstkommende Torsdag, den 8de, Kl. 2 $\frac{1}{4}$, vil Fru Laura Kiehr tale om Sønderjylland. Om vi har forstaaet Meddelelsen rigtig, er Adgangen aaben for alle interesserede.

Et Gensyn.

Af Lou Andreas Salomé.

I det stærkt optagne Hotel paa Stefanspladsen i Wien gik det livligt til; det var allerede Efteraar; men Strømmen af rejsende, som kom her paa Gennemreisen til Rusland eller Italien, til Schweiz eller til forskellige

Dele af Tyskland, vilde dog ingen Ende tage. Begge de hyggelige Spisestuer, hvis gammeldags Buevinduer vendte ud til den smalle Singerstrasse, var nu, ved Middagstiden, propfulde, og tjenstivrig krydsede den høje, dadel-fri Kellner, fulgt af en lille Medhjælper, sig frem mellem de spisende og diskret passierende Gæster.

Ved den brede Glasdør, som fra Trappen og Vestibulen førte herind, stod, synlig tøvende, en smalskuldret spinkel Dame i en mørk Rejse dragt. Hun lod sine Øjne glide med et uroligt, søgende Blik hen over Menneskevrimlen derinde, inden hun besluttede sig til at aabne Døren.

Medens hun langsomt gik langs med de dækkede Borde, bøjede hun Hovedet en Smule og gik stadig videre, skønt Kellneren allerede med en velvillig Mine havde nærmet sig for at anvise hende en tom Plads. I den inderste Spisesal, ved det aller- sidste lille Bord, som stod i Vindusfordybningen, der var et Trin højere end den øvrige Sal, satte hun sig endelig ned og forlangte med sagte Stemme en Kødret og noget Rødvin.

Da det bestilte kom, syntes hun dog ikke længer at tænke paa, at hun havde villet spise. Hun lænede sig træt mod den højre Haand, og den venstre hvilede mekanisk paa den lille Skindtaske, hvis Rem hang hende over Skulderen og ned til den spinkle Hofte. Thi nu havde hendes Blik fundet, hvad det søgte. Under de halvt sænkede Øjenlaag stirrede hun paa et af de større, runde Borde ikke langt fra de aabne Fløjde ind til den forreste Spisesal, hvor en Gruppe af fem Herrer sad sammen i livlig Samtale. De var aabenbart velkendte Stavgæster, som havde deres eget reserverede Bord, det viste den ivrige og dog intime Maade, hvorpaa de blev betjent.

En Gang kom den purunge, smukke Værtinde forbi dem, blev staaende og talte til den nærmest siddende, en skæglos yngre Mand med intelligente Træk og en fransk Guldlorgnet. Straks begyndte Samtalen at blive højere og mere spøjende. Man rykkede en Stol hen til Bordet, og for et Par Minutter satte Værtinden sig ned og smagte paa den gode Vin, som man ivrig skænkede for hende.

Da saa Manden med Lorgnetten paa den brede, slaviske Næse op og bemærkede Damen i den mørke Rejse dragt bag det lille Bord i Vinduschen.

Saa snart han overhovedet fik Øje paa hende, maatte han lægge Mærke til disse usigelig talende graa Øjne, der, glemmende alt andet i Verden, hang som hypnotiserede ved ham.

Han standsede midt i et Ord. Et forunderligt Udtryk af vantro Forbløffelse fløj over hans Ansigt. Hans Øjne blev store, spørgende, undrende, og han rejste sig hastig.

„Der er en Dame, som — som jeg næsten tror, jeg kender — jeg beder undskyldte,“ sagde han med et Afskedsblik for den unge Værtinde. Denne drejede sig med en ikke videre elegant Bevægelse og saa efter ham. Der blev paa een Gang dyb Tavshed i det lille Selskab. Hver

Vort Hjem.

I sidste Halvdel af 17. Aarhundrede vinder den mere borgerlige, mere lutherske Betragtning Terræn. Gud skabte jo dog Manden først; altsaa bør Kvinden være ham underlegen, og det kan aldrig stemme med Guds Orden at lade hende lære lige saa meget som Manden. Birgitte Thott og Leonore Kristine kæmpede tappert for Kvindernes Ret til Uddannelse, og de faar en Ridder i Datidens største verdslige Digter, Anders Bording, hvis Digt „Forsvar for de lærde Kvinder“ har faaet fornyet Aktualitet i det

19. Aarhundrede (som naar han hævder Betydningen af kvindelig Lægehjælp). Dog det hjalp ikke. De „lærde Damer“ forsvinder omtrent ved Aar 1700. Men paa den Tid har allerede en helt ny Type for den højeste Kvindedannelse udviklet sig; det er „Damen“ — den repræsentative Kvinde. Denne Type har jo aldrig manglet, og en fremragende Repræsentant er Leonora Kristine, der i 1637 optraadte saaledes ved det franske Hof, at en samtidig beretter: „Man talte ikke om andet end den danske Dame, om hendes blide Værdighed, om den Ynde, hun viste i hele sin Optræden, og om de Beviser, hun gav paa, at hun havde megen Aand og Forstand.“ Men at sætte dette: at blive en elegant Verdensdame, som det egentlige Maal for den unge Piges Opdragelse, er sikkert nyt — og dette ny sejr. Naar det om en ung Adelsfrøken, der sammen med en Del unge Standsfæller er sendt til Hol-

land for at opdrages, hedder, at „hun gaar frem i Vækst og Taille saa vel som udi allehaande Kvaliteter, det franske Sprog, Musik, Instrumenter og Dans“, saa har vi her Typen for den danske adelige Dame, der har holdt sig lige til vor Tid.

I det 18. Aarhundrede slaar Holberg ganske vist i „Zille Hansdotters Forsvar for Kvindeskønnet“ et drabeligt Slag for Kvindens Evne og Ret til samme Uddannelse som Manden, men dette har sikkert, i Modsætning til Bordings Digt, haft mere teoretisk end praktisk Interesse. Træffer vi en lærd Dame, som Cille Gad fra Bergen, der, da hun er i Besøg i København, af sine Venner opfordres til at deltage som Opponent i en Disputats ved Universitetet, har hun sikkert været en enlig Efternøler fra den gamle Tid. De unge Piger i Borgerstanden lærte utvivlsomt Huslighed og Guds frygt, men næppe mere. Holdt Familien Skolemester (Huslærer), saa fik Pigerne vel Del i Drengenes Undervisning, men disse Skolemestere var ofte tarvelige

Personer, forulykkede Studenter o. lign., og af deres Undervisning har Holberg i „Julestuen“ givet et drastisk Billede.

Det 18. Aarhundredes oplyste Rationalister faar vel til en Tid Vinden til at blæse fra en anden Kant. Man indkalder højt dannede Damer, især engelske og franske — de gaar under Fællesnavnet „Françaises“ — og opretter Pigeskoler, som oven i Købet ledes af Kvinder, medens det tidligere ved Lov var forbudt Kvinder at have Elever paa over 4 Aar. „Kvindes Oplærelse var et af de mange Samfundsspørgsmaal, der udgjorde den Tids Hovedinteresser, og dets store Betydning var alle enige om. De Tanker, der blev fremsatte, gik i flere Henseender saa vidt, navnlig for Almuekvindens Vedkommende, at end ikke Skoleloven af 1899 har naaet til at realisere dem.

Desværre gør det ny Aarhundredes tilbagegaaende Bevægelse en Ende paa denne lovende Begyndelse, som